

Chřipka a sluneční aktivita

Markus Sommer

Chřipka a nachlazení se teď vyskytují stále více. Stále častěji dochází ke chřipkovým epidemiím, jsou ohroženy celé státy i kontinenty, může dojít k rozšíření po celé planetě a k vysokému počtu úmrtí. Takové rozsáhlé epidemie říkáme pandemie. Podléhají chřipce všichni onemocnělí, jsou z ní všichni vysíleni, jsou k ní všichni z různých individuálních důvodů náchylní?

V dávných dobách se často připisovala vina na propuknutí nemocí hvězdám. Dnes to včetně horoskopů v časopisech považujeme za pověru. A přece odborné označení pro chřipku „influenza“ připomíná tyto staré představy. Výraz totiž pochází z „influenca stellarum“ - vliv hvězd. Nemůže se za tím přece jen skrývat kousek pravdy?

Nikdo nepochybuje o vlivu Slunce, naší nejbližší hvězdy, na náš život. Už jen ta skutečnost, že v jednotlivých oblastech Země nastává zima v různou dobu vlivem jejich polohy ke Slunci! Ale nemění se pouze vztah Země a Slunce, ani Slunce samo není stále stejné. Na jeho povrchu se mohou objevovat skvrny, jejichž počet se pravidelně zvyšuje a snižuje. Přibližně vždy za jedenáct let dochází k jejich maximu, kdy od Slunce vycházejí zvláště silné elektromagnetické vlny, působící škodlivě například na radiokomunikace a na rozhlasový příjem, ale na druhé straně při nich může docházet k obzvláště nádherné polární záři na nočním nebi.

Také velké celosvětové chřipkové pandemie vykazují určitý rytmus a skutečně ve dvacátém století všechny připadly na dobu maximálního počtu slunečních skvrn, což se zřetelně ukazuje na grafickém znázornění, v němž je sluneční aktivita zaznamenána jako vlnová křivka a pandemie jako šipky. Ale je také viditelné, že ne každé maximum slunečních skvrn je provázeno rozsáhlou chřipkovou epidemií. Jsou to jen náhodné projevy - jako třeba vztah mezi úbytkem porodnosti a snižováním populace čápů? Pravděpodobně nikoli, protože stále znovu pozorujeme stejnou souvislost, kdy **utváření událostí na nebi a na zemi vykazují značnou podobnost**. Statistické výpočty svědčí pro velmi pravděpodobnou souvislost. O těchto věcech se v mezinárodní vědecké literatuře začalo diskutovat v devadesátých letech a poprvé byl tehdy předložen dostatek výsledků pozorování vhodných pro výpočty. Ale již v roce 1920 v souvislosti s tehdejší katastrofální chřipkou poukázal Rudolf Steiner na to, že existuje souvislost mezi chřipkovým ohrožením a aktivitou slunečních skvrn, což se později při zpětném pohledu na dvacáté století jasně potvrdilo.

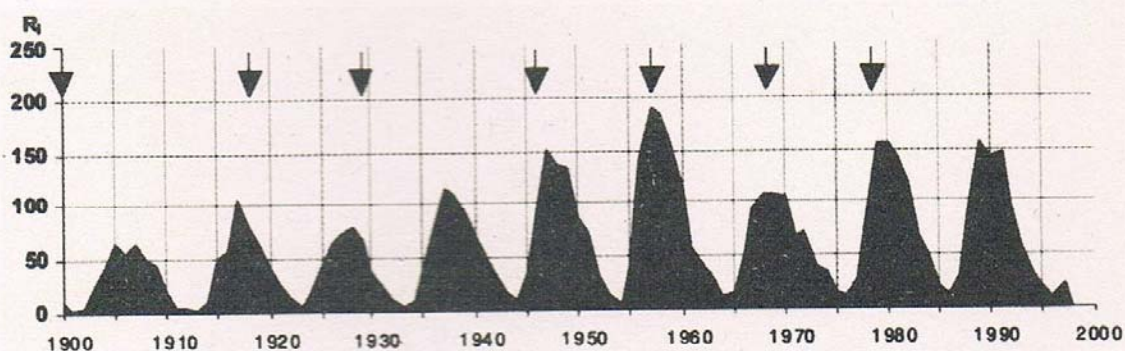
V létě roku 2000 jsme znovu zažili maximální počet slunečních skvrn, který však nebyl provázen chřipkovou epidemií. Toto maximum se ale lišilo od „normálního“ v tom, že počet skvrn neobvykle kolísal, že maximum jako by „plápolalo“, mělo výkyvy. Při přesnějším pohledu na věc jsou však nápadné souvislosti: dva a půl roku před maximem, když aktivita skvrn zrovna prudce stoupla, byla v Hongkongu zjištěna nová ptačí chřipka, kterou se v ojedinělých případech nakazili i lidé, u nichž následovalo zarážející vysoké procento úmrtí. Protože se předpokládalo, že nový virus má vysokou schopnost šíření po planetě, byla zahubena všechna kuřata (byly jich miliony!) v regionu a k dalším onemocněním skutečně nedošlo. Tato událost zapadá do zrcadlového obrazu, neboť asi dva roky po maximu se také objevilo zcela nové SARS, chřipce podobná nemoc, která vypadala rovněž velice nebezpečně, a poté co se objevila již na více kontinentech, vedla k rozsáhlým opatřením pro zabránění dalšího šíření.

Jistě bychom neměli věřit, že můžeme nebezpečí chřipkového onemocnění v následujících letech podceňovat jen proto, že sluneční skvrny přejdou na minimum, ani si myslet, že strach před příštím maximem by mohl nějak pomoci. Měli bychom se však pokusit lépe rozumět zmíněným souvislostem.

Začínáme se učit, že musíme se svým světem zacházet opatrně, abychom jej neohrožovali. Musíme si pamatovat, jak na nás zpětně působí. Možná si vypěstujeme cit pro to, že jsme ve vzájemném vztahu s mnohem širším okruhem vesmíru, než je nám dosud známo. Pomozme si ještě jednou výrokem Rudolfa Steinera. V přednášce, o níž tu již byla zmínka (*Geisteswissenschaft und Medizin*, 7. 4. 1920, Dornach, GA 312), neřekl, že nás Slunce činí nemocnými, nýbrž že jsme mnohem ohroženější chřipkovým onemocněním, když k individuální náchylnosti přistoupí zmíněná sluneční aktivita. Tím dochází k vysokému počtu onemocnění. Kdo není k onemocnění náchylný, tomu nemohou uškodit ani poměry na Slunci. U jednotlivce však může být podstatnou příčinou jeho náchylnosti k nemocem porušení „rytmu mezi hlavou a hrudí“.

Tomuto zvláštnímu jevu bychom měli věnovat více pozornosti. Zde jen v krátkosti naznačíme, že se jedná kupříkladu o rytmus tekutiny, v níž plave mozek a mícha. Při operaci mozku je viditelné, že při dýchání proudí jakási přivalová vlna této tekutiny z hrudní oblasti k hlavě. Všechno, co způsobuje vážnutí dechu, co jej zrychluje nebo činí nepravidelným, ať je to strach, leknutí, spěch nebo neurotické chování, narušuje tento rytmus. Mezi hlavou a hrudí však možná existuje ještě mnohem niternější vztah, důležitý pro naše zdraví. Naskytá se otázka, jak je to se vzájemným vztahem našeho srdce a mozku, našeho myšlení a citění, jasností našeho vědomí a tepla srdce. Zaposloucháme-li se do sebe, cítíme, že síly našeho zdraví mají něco společného se vztahem mezi těmito sférami. Možná při této cestě do svého nitra nakonec zjistíme, že světlo v naší hlavě a teplo v naší hrudi, to, co je v nás nejvnitřnější, se vztahuje k tomu, co přijímáme z hloubky nebes, že to je ve vztahu ke kvalitám spojeným se Sluncem. Mezi naším nitrem a všehomírem je skutečné spojení, které statistické údaje nemohou s definitivní platností zachytit, ale které se projevují i v nich.

SOUVISLOST MEZI CHŘIPKOVÝMI EPIDEMIEMI A SLUNEČNÍMI SKVRNAMI VE DVACÁTÉM STOLETÍ

Vztah epidemií chřipky a slunečních skvrn ve dvacátém století. Aktivita slunečních skvrn je popsána ročním průměrem. Šipky ukazují dobu velkých epidemií chřipky.

Aktivita slunečních skvrn je popisována pomocí ročních průměrných hodnot mezinárodního relativního čísla slunečních skvrn (R_i), což je standardní měřítko vyvinuté roku 1852 Rudolfem Wolfem k vizuálnímu posouzení sluneční aktivity. Celosvětově se dodnes používá při pozorování Slunce. Černé sipky přiřazují chřipkové epidemie k číslům roku stanovených Suitbertem Ertelem.

Z němčiny přeložila Eva Oliveriusová

Graf poskytl laskave H. Ramm. Vyňato z publikace Markuse Sommera, „Grippe und Erkaeltungskrankheiten natürlich heilen“ - O léčení chřipky a nachlazení přirozenou cestou, Stuttgart 2000, ISBN 3-7725-5024—X

í

bCL
